

at man ikke skulde overspringe Nutiden for strax at gaae til Fremtiden. Det forekommer mig ikke, at der er Tale derom i de Dussler, som Forespørgerne her have fremsat. Det forekommer mig, at vi kun mene, at de Ting, der skulle foretages i Nutiden, ligesaa godt kunne foretages paa en saadan Maade, at de komme tilgode i Fremtiden, og at der ingen Grund er til at forstyrre Planen for Fremtiden for at fremtvinge Noget, der for denne vilde bringe uheldige Resultater. Det ærede Medlem talte om et Spørgelse, der havde vists sig i lang Tid. Det er jo vel bekjendt, at dette Spørgelse er den Plan, der i 1856 blev fremsat af Grosserer Andersen og den engelske Ingenieur Murray. Det ærede Medlem har allerede under en anden Sags Behandling her i denne Session nævnt, at denne Plan havde forhalet Arbeidet her i Havnen, og har allerede engang sammenlignet den med den Krønhøffe Plan, men jeg troer, at jeg er aldeles berettiget til tværtimod at paastaae, at, er der Noget, der har fremmet Arbejderne i Havnen, er det denne Plan. Tingen er, at man ikke i Kjøbenhavn havde tænkt paa at forbedre Havneforholdene, naaget der var den største Trang dertil, før de to Mænd traadte frem med deres Forslag, og maatte stille som Betingelse for deres Forlangende om Concession dertil, at den gamle Havn blev bragt i en bedre Tilstand. Først fra det Dieblit begyndte man for Alvor i Havneraadet at tænke over, om den gamle Havn kunde forbedres, og jeg paastaar, at det er de to Mænd, hvem det skyldes, at de nuværende Arbejder ere igang. Man har begaaet den store Uretfærdighed mod dem, at man ikke har villet erkjende, at de dengang gjorde et Tilbud om at skaffe et Havnebasin tilveie Syd for Langebro, som var ligesaa bredt og ligesaa langt som Havnen fra Toldboddommen til Snippelsbro, ja, jeg troer næsten til Langebro. De tilbøede at skaffe et Skibsløb tilveie sydpaa til Kjøgebugt og at anlægge Canaler ved Siden af Havnebasinet samt at foretage Opfyldninger, der kunde blive til Gavn for Industrien og Handelen. De forlangte ikke Andet derfor end Ret til at eie de Arealer, de opfyldte, og en Ret til at hæve en Skibsafgift i Løbet af 25 Aar paa dette Terrain, men saa for-

langte de rigtignok tillige, at man skulde udføre de Arbejder i den gamle Havn, der vare nødvendige, for at der kunde blive en god Passage til de nye Anlæg; men disse Arbejder i den gamle Havn ere netop dem, man nu udfører, og man skulde derfor, istedetfor at holde Tiden op i flere Aar med Undersøgelser og med forskjellige Banfeligheder, før man gav Concessionen, have givet den, saa at ikke Forholdene, da den endelig gaves, havde forandret sig saaledes, at Pengene ikke længer kunde bringes tilstede; man skulde med Kyskaand have grebet deres Forslag og være streben til at foretage de Arbejder i den gamle Havn, som man uden Grund forhalede. Det var det, man siden gjorde, da Krønhøffe kom med sit Forslag; da gjorde man ikke meget store Undersøgelser, men man sagde: Det bliver hans Sag og deres, som slutte sig til ham, om Foretagendet kan betale sig. Vi finde, at, naar Foretagendet kan gaae, vil det være godt for Landet, og derfor give vi Concessionen. Havde man gjort det dengang i denne Sag, havde Pengene maastee kunnet reises, og der var ikke Grund til at gjøre det Modsatte, thi Forudsætningen var kun, at man i den gamle Havn skulde foretage det, som man nu anseer for nødvendigt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen) nævnte, at Ministeren ikke havde Hals og Haand over Havnen, som det var yttret af den første Forespørger, og det ærede Medlem omtalte i saa Henseende de lange Forhandlinger, der havde fundet Sted, og ved hvilke der var givet Kjøbenhavns Commune fuld Leilighed til at yttre sin Mening; men der er med Hensyn dertil et Moment, som for mig er temmelig vigtigt, og det er, at under de lange Forhandlinger, der fandt Sted fra 1856, indtil Concessionen bleven given i 1859, vare Alle, og ligeledes Kjøbenhavns Communalbestyrelse, enige i at støtte det Forslag, der var fremsat af de to nævnte Mænd. I 1862, da Sagen igjen var til Forhandling, fordi der ønskedes Forlængelse af Concessionen, havde Overpræsidenten og Magistraten tilraadet at forlænge Concessionen. Borgerrepræsenterne fravaadede det derimod i et Møde den 31te Marts 1862, men de raadede dog ikke uden videre til at